

DELO ZA SLOVENCE

Prava resnica za narod

Št. 4. - 2. Leto

28. Februarja 1943.

Izide vsakih štirinajst dni

DOGODKI PO SVETU

OS V TUNISU Stanovitno ogroženje za zaveznike

Zasedba Tunizije s strani Osovinskih čet je zaključek nekega popolnega vojaškega načrta, ki bo v najkrajšem času pokazal svoje sadeže na račun zaveznikov, kateri si mislijo, da stiskajo italijansko-nemške čete v vedno večjem krogu in katere, da bodo v najkrajšem času vrgli v morje.

Stalin je zahteval, da se vojna v Afriki zaključi pred koncem februarja; Britanci in Amerikanci neprestano trdijo, da se pripravljajo za veliko ofenzivo, ki bo uničila preostale osovinske vojake, toda nič se še ni zgodilo, da bi nas o tem prepričali. Čas gre naprej in Tunis postaja vedno večja in vedno močnejša osovinska utrdba. Niso na čelu Tunisa ostanki Rommel-ovih in Bastico-vih čet, ampak tu čakajo sovražnika popolne divizije vojakov, ki so se umaknile po predvidenim načrtu brez izgub, polni volje do napadanja in elana.

Vedno nove sveže čete se tem pridružujejo, katere dovažajo ladje in letala iz italijanskih luk. Italijanske ladje nemoteno plujejo čez Sicilski kanal, spremljene in zastražene z letali. Zaman se trudijo angleške podmornice, da bi to preprečile, kajti zavedajo se, da ta ojačanja jim prinašajo v prihodnosti veliko ofenzivo. Zaman zavezniki skušajo in upajo, da bodo utrudili oso-

vinske vojake, da bi potem oni lahko zasedli obalo južne Italije in Sicilije.

Tunis postaja od dne do dne nepremagljiva osovinska utrdba, proti kateri se bo strl vsak sovražnikov napad in od koder se bo nekega dne pričela strašna ofenziva, ki bo pomenila konečni neuspeh in poraz sovražnika, posebno pa Amerikancev, ki so z lahkoto in lahkomišljenostjo zasedli francosko imperijsko obalo, in ki se sedaj

nahajajo v borbi z zmagovalnim in discipliniranim neprijateljem, pripravljenim na dolgo, trdo in strašno vojno.

V zadnjih spopadih so Amerikanci imeli precejšnje izgube, posebno pa v bojnem materjalu. To so bili le lokalni spopadi, v katerih so izgubili 100 tankov in 60 topov; kakšne pa bodo izgube v pravi bitki in kaj bodo začeli Amerikanci takrat, ko se bo začela res prava borba?

Težke izgube med partizani

Končani so časi v katerih so se skupine partizanov lahko podnevi skrivale po temnih in zaraščenih gozdovih, ponoči pa napadale ali pa se vrvile v vasi, ki so jih zasedli Nemci ali pa Italijani in čigar prebivalci nočejo nič drugega kot mir in delo. Končana je doba zased in sabotaže napram železniškemu tirom in vojaškemu objektom ali pa industrijskim napravam. Strašna partizanska jeza, ki je mislila, da bo s svojim početjem spravila v nered in razburila oblasti Osi in da jim bo tako preprečila vsak točen pregled in vodstvo nad Balkanom se je prav pošteno uštel, in ni dosegla drugega kot, da so se nad njo močnejši prav pošteno znesli in sedaj partizani žanjejo to kar so zaslužili.

Italijanske in nemške čete, katere bi lahko prav mirno živeli v njihovih edinicah, kajti jim ne manjka ne orožja in ne živila, so sovražniku neprestano za petami, ga iščejo in mu ne dovolijo trenutka počitka ter ga neprestano tirajo v boj. Če osovinske čete delajo, začnejo to le radi tega da imajo mirni prebivalci mir pred temi brezverci in brezbožniki, ki so v stanu ubijati in ropati, trdeč da so oni zaščitniki šibkejših in tlačanih. Toda narod se teh roparjev boji, jim ne zaupa in jim pomaga pa le samo iz strahu in pod pritiskom. Ta narod pa sprejema vse povsod italijansko-nemške čete z navdušenjem in hvaležnostjo, kajti ve, da pod njihovim varstvom se ne bo zgodilo nič hudega njim, njihovim družinam in njihove-mu imetju, da lahko mirno spijo in delajo brez skrbi in v miru.

Partizani so imeli velike izgube in velike poraze. Na tisoče in tisoče je ubitih ali pa ujetih. Njih zaloge živil in orožja so uničene ali pa osvojene, po cestah ne smejo, kajti prevleka nevarnost je tam in zato se trudno pomikajo čez gozdove. Glad, žeja, boleznin in medsebojna nezaupljivost jih dela slabše od živali. Sedaj pa so začeli sovražiti tudi svoje voditelje, kajti oni ljubijo razkošno in udobno življenje in nočejo vojske, kajti oni je ne znajo voditi in jo nočejo pričeti. Njim zadostuje denar, ki ga dobivajo iz inozemstva, da lahko povzročujejo in vzdržujejo nemire na Balkanu.

KOT PO NAVADI Amerikanci priznavajo kasneje

Vlada v Washingtonu je dolgo od tega javila borbo, ki se vodi med japonskim in ameriškanskim brodomjem pri Salomonskih otokih. Takrat ni dala nikakih točnih poročil glede izgub, obratno rekli so, da ameriške izgube so prav neznatne.

Toda zgodilo se je kakor vsakokrat, da tudi sedaj je prišla na dan resnica in sicer s strani Japoncev. In res ameriške novine so objavile dolg seznam ladij izgubljenih in poškodovanih v borbi na Tihem Oceanu, ter druge objave in priznanja se mora se pričakovati.

Gre se za stari ameriški način priznavanja. Kapljico na kapljico se vlivajo Amerikancem grenka presenečanja, dasiravno so ti že zdavnaj prišli do zaključka, da vojna ni prav nič lahka zadeva in da Japonci niso majhen, siten narod, katerega bodo oni v najkrajšem času pometli iz Tihega Oceana z njihovih mogočnim brodomjem, tistim brodomjem, ki pa danes že nad polovico leži na dnu tega Oceana.

Poljska radijo postaja.

Alarmantni klic v Veliki Britaniji

Mnogo angleških dnevnikov prinaša članke napisane od oseb, ki imajo še glavo na mestu, ter priobčujejo položaj takšen kakoršen je. Ti novinarji so večkrat povedali resnico in tudi priobčili so možnost o izgubi vojne.

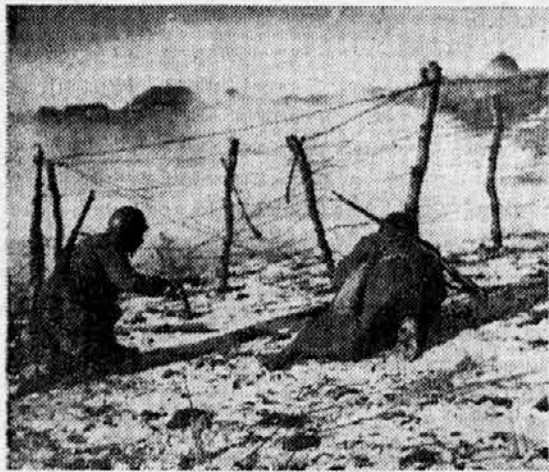
Vkljub neizmernemu zavezniškemu poizkusu, da bi uničil Osovinsko vojaško moč, so se ti hrabri vojaki izkazali za nepremagljive in pripravljene na vse ter so znali takoj zmanjšati pomebnosti začasnih sovražnih uspehov ter se pripravljajo na vso moč na prihodnjo ofenzivo.

Pridobitev Tunisa, predviden umik iz Libije v Afriki in skrajšanje ruske fronte prinaša zavezniškom veliko vojnih izgub, kajti v to vojno morajo pošiljati svoje najboljše vojake. Za vzdrževanje teh front so pa primorani dovažati živila in ojačanja iz daljne Amerike in Anglije svojim vojakom v Afriko in Rusom, kateri neprestano zahtevajo od njih vedno večje število vojnega materiala.

Ta napor zahteva veliko število ladij, bodisi tovornih kakor tudi ladij za spremljevanje. Te ladje so pa neprestano izpostavljene napadnim oddelkom Osi, njenim podmornicam in njenim letalom in torpedom. Treba poslati tisoč tankov, da jih pride na določeno mesto 500 in tako se dogaja z vsem drugim vojnim materialom in z ladjami. In tako velika ofenziva v Rusiji in v Afriki ni doprinesla faktičnega izboljšanja zavezniških četam, obratno oddaljile so se iz svojih utrjenih položajev in neprestano se uničujejo, za kar se bodo v najkrajšem času pokazale posledice.

Torpedovke v Atlantskem Oceanu, v Severnem in Sredozemskem morju pa neprestano delujejo in se njih uničevalno delo neprestano viša. Vedno večja je tudi proizvodnja teh v Osovinskih državah, vedno bolj popolne so njih podmornice in vedno bolj se tudi izpolnjuje sola moštva teh ladij. Anglo-ameriški narodi se približujejo kritičnemu položaju v letih 1945-1948, v katerih se je znašla Anglija lačna, Amerika pa je bila primorana izdelovati ladje iz betona, radi velikega pomanjkanja jekla in tudi radi časa.

Približuje se pomlad, radi tega so nervozni sovražniki Osi, kateri se zavedajo, da s pomladjo prihaja tudi še večja nevarnost in razdejanje bojnih ladij in drugega materiala.

Pionirji na ruskem bojišču.

Gandhijev odkup

Anglija je uvidela, da nima nobene moči nad uporno Indijo, zato je sklenila podkupiti in uplivati nad voditelji Indijskega Kongresa. Ker se ji to ni posrečilo, je ukazala glavne voditelje zapreti, drugi pa ki so je upirali, so bili zastrupljeni po starem običaju. Tajnik Kongresa, osebni Gandhijev tajnik in drugi vplivni možje so izginili v temno ječe.

Gandhi, stari boritelj, ki se je dolgo let boril z nenasilnostjo proti angleški nadoblasti in ki do sedaj mu je vedno ugodila, je bil neizpremenjen in neizprosljiv. Radi njegove visoke starosti, so skušali uplivati nanj z aretiranjem žene in hčerke, obsodbo njegovih sinov in prijateljev, ki so se izrekli samo za borbo z nenasilnostjo. Tudi njegova pisma poslana v Ameriko, da bi odprla oči narodu in mu pokazala angleško nasilnost v zgodovini okupacije indijskega naroda, ki ima svojo tisočletno kulturo so bila cenzurirana in uničena, kajti Anglija noče, da bi svet spoznal pravi položaj Indije.

Večkrat so dobili ukaz angleški funkcionarji, da bi skušali na razne načine uplivati na Gandhi-

ja, da bi podal kako izjavo in se izdal proti Osi v prid zavezniškom. Skušalji so celo doseči to potom njegovih uplivnih prijateljev.

Toda zaman. Hoteli so mu celo dati začasno svobodo, le da bi se izdal proti tripartitnim državam. Toda njegova politična poštenost, ki mu je celo njegovo javno politično delovanje ni spreobrnilo, mu tega ni dovolilo, ter se je uprl.

Vlada je sedaj javila, da Gandhi, dasiravno zelo star in bolehen, je začel z gladovno stavko. Cela Indije trepeče za zdravje tega moža, v čigar je poosebljena edina zmerna struja tega znane-

nitega bojevitiga naroda.

Anglija pa naj pomni, da smrt tega moža in njegovo žrtvovanje bi pomenilo ne samo smrt enega sovražnika, temveč tudi smrt »borbe brez nasilstva«.

Smrt Gandhija bi pokazala celemu indijskemu narodu, da Britanija ne dela izjem. Ubiti se mora sovražnika vsake svobode in vsakega naroda. Začetek bo s to smrtjo oboroženega upora v Indiji, kateremu se je le Gandhi upiral in kateroga je le on še zadrževal. Toda nastal bo ta upor in bo strašen za angleško oblast.

Prva razočaranja ameriških vojakov in zadnja razočaranja francoskih vojakov

Vojno, o kateri so sanjali ameriški vojaki in njih generali, je lahka, udobna vojna, katero priobčujejo v filmih in v katerih gledalci prihajajo v ekstazo.

Pravo vojno, to je tisto v kateri se umira, v kateri vojak strelja proti vojaku, kjer neprestano padajo bombe iz nebes, tiste bombe ki eksplodirajo in napravijo slabo, te vojne Amerikanci niso poznali in je niso hoteli. Tisti, ki so nekaj te vojne okusili pri Filipinskih otokih v borbi proti Japoncem niso mogli opaziti svoje tovariše, ki so korajžno odjadrili v Afriko, da zasedejo nesrečni francoski imperij. Ta lahka ekspedicija jih je najbrže res prepričala, da vojna se kar igraje vrši in da ni nič težkega ali pa nevarnega.

Prišlo je tako, da so Amerikanci prav mirno prikorakali do italijansko-nemške bojne črte v Tunisu, trdno prepričani, da v par dneh se bodo

izkrcali v Italiji.

Z istim prepričanjem prodirajo iz Severne Tripolitanijske zadnje zapuščene francoske čete.

Toda v prvem srečanju z Osjo so Amerikanci in Francozi kaj hitro izprevideli. Toda medtem ko za Francoze so izgube postale navada, so Amerikanci bili neprijetno presenečeni in prišli do čisto drugega zaključka, kajti v enem samem spopadu so izgubili več sto tankov, 60 topov in približno tisoč mož. Povdariti moramo, da to ni bila prava bitka, temveč samo ameriški poizkus, da bi vdrl v Osovinske čete z nekim motoriziranim oddelkom.

Kaj se bo pa zgodilo takrat, ko bodo Italijani in Nemci vrgli v bitko vse svoje razpoložljive bojne sile, ki se neprestano večajo in množijo z ladjami in letali, ki skoro nemoteno plujejo čez Sredozemsko morje?

Napoleonova rojstna hiša v AIACCIO (Korzika).

POLITIČNA BORBA

V SEVERNI AFRIKI

ŠKODUJE SEDANJEMU POLOŽAJU

Iz zadnjih sej državnega sveta v Londonu in iz dnevnikov je razvidno, da v Afriki je nastal precej težak položaj. Ta težak položaj niso ga povzročila vojaška stališča; katera obratno zgledata prav dobra ampak ustvarjenje neke nove politične struje in sicer čisto francoske. Politična borba strank, ki se je vodila v Parizu, je sedaj prenešana v Algeri, ter tako prevzela vodstvo tudi na l'anglo-amerikanskimi vojaškimi oblastmi, katerih predstavniki so se čisto ločili v borbi. Eden hoče služiti nemu generalu, drugi drugemu. Kdo se tolče in bori proti nemu voditelju ter ga brani pred sovražniki in nasprotniki; borba se širi med temi ostalimi Francozi, katerim preti nevarnost konečnega uničenja in da na voditeljska mesta bodo prišli tisti, ki do včeraj bi morali umreti.

kajti oni so krivi in odgovorni radi padca Francije.

Roosevelt in Churchill sta osebno zapletena v to borbo, in sta bila primorana to večkrat po dnevnikih demantirati in sicer, da preprečita razkol in polom na afriškem bojišču.

Angleški tisk pa neprestano poziva naj se voditelji spametujejo konečno in naj se spravijo ter uredijo politični kaos, ki je nastal v Afriki, kateri skuša povspeti se nad vojaško oblastjo. Pogreški, posebno napram domačinom so nešteti toliki, da so izgubili vse pristaše med Arabci. Sedaj še zadnji njih pristaši in sicer sporni Francozi so uvideli, da Anglo-amerikanci nimajo namena in nočejo se izreči ne za ene in ne za druge spornike in prišli radi tega skupno z belokožci do zaključka, da edini cilj okupacije, to je prvotni pomagati Franciji, je bil le zahrbtna pretveza za uničenje in osvojitve črncev.

Tega zaključka in prepričanja se bodo oprijeli vsi in najbrže bosta tudi povzročila konec anglo-amerikanske okupacije v francoski severni Afriki in bo tudi začetek konca zavezniških poletov.